

країни належить об'єкт оподаткування. В даний час ця податкова проблема розглядається в рамках діяльності СОТ, ОЕСР, ЄС та інших міждержавних організацій, що зайвий раз доводить необхідність широкої міжнародної координації при вирішенні питань, що стосуються міждержавних аспектів оподаткування.

Лавриненко Л.М.,

канд. екон. наук, Державна установа «Інститут економіки та прогнозування НАН України» м. Київ, Україна

Lavrynenko L.

Ph.D. in Economics Institute for Economics and Forecasting, Ukrainian National Academy of Sciences Kyiv, Ukraine

**ПРОФЕСІЙНА
КОМПЕТЕНТНІСТЬ:
ЯК ФАКТОР
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ
ВИПУСКНИКІВ
НА РИНКУ ПРАЦІ**

**PROFESSIONAL
KOMPETENTNIYST':
AS FACTOR
OF COMPETITIVENESS
OF GRADUATING STUDENTS
AT THE MARKET OF LABOUR**

У доповідді розглянуто специфіку проблеми професійної компетентності. Доведено, що рівень освіти впливає на можливість професійного самовдосконалення.

The specific of problem of professional competence is considered in this paper. It is well-proven that the level of education influences on possibility of professional self-perfection.

Проблема соціальної компетентності ще не отримала свого глибинного вивчення та вичерпного аналізу. Актуальність проблеми обумовлена тим, що в умовах реформування вітчизняної освіти та запровадження Болонської системи компетентнісний підхід в освіті та вихованні набуває неабиякого значення.

Наукову категорію «соціальна компетентність» ми розглядаємо як придбану здатність особистості гнучко орієнтуватися в постійно мінливих соціальних умовах та ефективно взаємодіяти з соціальним середовищем. Але, поняття «соціальна компетентність» можна пов'язати з поняттям «професійна компетентність», під яким розуміють спеціальні знання та вміння, необхідні для здійснення певної професійної діяльності.

Професійна компетентність — це якість високопрофесійного працівника, здатного максимально реалізовувати себе в конкретних видах трудової діяльності та здатного адаптуватися до мінливих умов ринкового механізму, керуючого професійною мо-

більністю, плануванням кар'єрного росту, професійною само актуалізацією [1, с. 29].

Система освіти в Україні повинна давати студентам навички і знання відповідно до сьогодишніх економічних потреб, забезпечувати державу висококваліфікованими фахівцями. Але, система освіти в її нинішньому стані здатна дати майбутньому фахівцеві в кращому разі лише світоглядну базу. Проте майстри своєї справи, або, як мінімум, люди, що володіють достатнім набором професійних знань і загальним уявленням про те, де і як їх застосовувати, потрібні бізнесу зараз і тепер. Готувати людину до роботи по конкретній спеціальності і в конкретній фірмі, як правило, доводиться вже усередині бізнес-структур. Тільки невеликий відсоток вчорашніх студентів успішно проходять всі етапи відбору та працюють за спеціальністю, решта — поповнюють відсоток безробітних, чи працюють не за спеціальністю. Все це говорить про те, що повноправним замовником навчання повинні бути бізнес, а не тільки Міністерство освіти і науки.

Багато працедавців вважають, що вузівський диплом для молодого претендента взагалі не може розглядатися як «направлення на роботу». У реальному процесі працевлаштування перевага віддається не освіті, а досвіду, тому, що володіючи лише теорією, випускникам дуже складно застосувати її на практиці. Не випадково працедавці віддають перевагу кандидатам, що вже мають досвід роботи.

На ринку праці спостерігається ситуація, що роботодавцям (представникам провідних компаній) доводиться самостійно довшати, перенавшати випускників вузів і давати їм додаткову освіту відповідно до потрібної спеціальності. Навіть випускники престижних вузів потребують спеціальної адаптації для роботи в бізнесі. Необхідно бути компетентним не тільки в наочній області, але і розуміти бізнес-процеси компанії, а для цього потрібний, як мінімум, курс адаптації, максимум навчальний курс. При цьому далеко не кожен старанний студент перетворюється на успішного працівника, для цього потрібний кілька інший набір компетенції, ніж у процесі навчання.

Сьогоднішня ситуація свідчить про те, що студенти не усвідомлюють реальний рівень своєї професійної компетенції, просто не розуміють, що для їх придбання необхідно докласти немало зусиль. Також, не приділяють уваги тому, що рівень освіти впливає на можливість професійного самовдосконалення. Освіченіші люди мають більше шансів додаткового навчання за кошти своїх роботодавців. Останні, у свою чергу, заохочують підвищення кваліфікації або одержання другої освіти вищою зарплатою.

Література

1. *Гарашкина Н.* Диагностика профессиональной компетентности // Социальная педагогика. — 2003. — № 4.
2. *Ярошенко Г., Заков І.* Розвиток механізму взаємодії ринку праці і професійної освіти України // Україна: аспекти праці. — 2007. — № 6. — С. 25—29.
3. Участие бизнес-сообщества в проектировании, реализации и аккредитации инновационных образовательных программ высшего профессионального образования / С.Р. Борисов, Г.Х. Лобанов, Л.Ф. Олейник, Ю.С. Песоцкий, К.К. Покровский, А.М. Салецкий. — М.: Изд-во МГУ, 2007. — 150 с.

Ларіна О.Г., аспірант
ДВНЗ «КНЕУ
імені Вадима Гетьмана», Україна

Larina O. G., post-graduate
Vadym Hetman Kyiv National
Economic University, Ukraine

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ РІВНЯ МІЖНАРОДНОЇ КОНКУРЕНТО- СПРОМОЖНОСТІ РЕГІОНІВ

METHODICAL APPROACHES TO ESTIMATION OF LEVEL OF INTERNATIONAL COMPETITIVENESS OF REGIONS

У роботі розглянуто основні підходи щодо оцінки конкурентоспроможності регіонів та світова практика регіонального бенчмаркетингу; висвітлено особливості міжнародних рейтингів конкурентоспроможності регіонів з урахуванням особливостей їхнього позиціонування на світових ринках як незалежних суб'єктів конкурентної боротьби.

The basic approaches to the estimation of competitiveness of regions and world practice of regional benchmarking are highlighted; the features of the international rating of competitiveness of regions are reflected taking into account the features of their positioning on world markets as independent subjects of competitive activity.

Конкурентоспроможність регіону являє собою комплексну категорію, що характеризує стан регіональної економіки, при якому підвищується продуктивність реалізації та розвитку регіонального економічного потенціалу і зростає якість життя населення в умовах поглиблення світової конкуренції та загострення глобальних викликів сучасності. Відносний характер даної категорії проявляється у виборі методів її оцінки: в міжнародній практиці найпоширенішими методами оцінки конкурентоспроможності регіонів є бенчмаркетинг, метод матриць координат і метод відносних різниць для оцінки факторів впливу на регіональну кон-